

Kim Ir Sen

Zadania komunistów koreańskich

<http://maopd.wordpress.com/>

*Artykuł opublikowany w organie Koreańskiej Armii Ludowo-Rewolucyjnej „Sogwan”
10 listopada 1937 roku*

Maoistowski Projekt Dokumentacyjny

Korean Friendship Association Polska

2014

Minęło już 27 lat od czasu, kiedy japońscy imperialiści okupowali Koreę.

W ciągu tego okresu imperialiści Japonii przekształcili naszą ojczyznę w swój dodatek surowcowy, bazę zaopatrywania w siłę roboczą, rynek zbytu towarów, bazę wojskową do agresji na kontynencie.

W wyniku najbardziej bezlitosnej polityki kolonialnej japońskiego imperializmu naród koreański został pozbawiony praw narodowych i wolności, przeżywa nieznośną gorycz niewolnika nie mającego ojczyzny. Nasz naród nie tylko poddawany jest podwójnemu i potrójnemu średniowiecznemu uciskowi i wyzyskowi ze strony japońskich imperialistów i ich sługusów, lecz także znajduje się w obliczu niebezpieczeństwa utracenia swego bardzo pięknego języka ojczystego i pisma narodowego.

Sporowokowana przez japońskich imperialistów wojna chińsko-japońska skazuje nasz naród na jeszcze bardziej rozpaczliwą sytuację. W celu zapewnienia bezpieczeństwa na zapleczu zwiększyli oni do skrajności wszelki możliwy faszystowsko-kolonialny aparat przemocy w postaci wojska i policji, więzień i szafotów, fabrykują coraz więcej morderczych, drakońskich praw i w ten sposób przekształcili rozciągającą się na trzech tysiącach li naszą bardzo piękną ojczyznę w istne piekło. Imperialiści japońscy z niebywałym rozmachem wzmagają za - ciekłą ofensywę przeciwko siłom rewolucyjnym, represje i barbarzyńskie morderstwa w stosunku do całkowicie niewinnych mas ludowych. Od ubiegłego lata japońscy imperialistyczni kaci dokonują zbrodni niszcząc dołowe organizacje Ligi Odrodzenia Ojczyzny w północnych rejonach pogranicznych naszego kraju oraz aresztując i wtrącając do więzień wielu działaczy konspiracyjnych oraz członków L.O.O., wszędzie w całym kraju aresztują, osadzają w więzieniach i bez postępowania sądowego mordują wielu niewinnych ludzi. Oprócz tego, w celu zaspokojenia wzrastających potrzeb ludzkich i materialnych dla agresywnej wojny na kontynencie jawnie podnoszą wrzawę — werbują przemocą ludzi do służby wojskowej i zmuszają do dostaw na rzecz państwa. W ten sposób bezcenna młodzież i ludzie w średnim wieku w Korei przekształcają się w ich mięso armatnie, a niezliczone bogactwa ojczyzny są doszczętnie rozgrabiane.

Nasz naród, chlubiący się liczącą pięć tysięcy lat zamierzchną historią i wspaniałą kulturą, znajduje się obecnie między życiem a śmiercią, a nad naszym ojczystym krajem zawisły czarne chmury tragedii narodowej.

W tym surowym czasie katastrofy narodowej nacjonal-reformiści, prawicowi i lewicowi oportuniści, frakcyjniści ulegający czołobitności oraz wszyscy inni renegaci rewolucji, zrzuciwszy z siebie wszelkie maski otwarcie wkroczyli na drogę zmywy z japońskimi imperialistycznymi agresorami.

Czas dowodzi, że tylko my, komuniści stanowimy rdzenne siły rewolucji, mogące ponosić do końca odpowiedzialność za losy ojczyzny i narodu, oraz nakłada na nas coraz trudniejsze i cięższe zadania.

Na drodze rewolucji koreańskiej leżą poważne próby i trudności, jednakże sytuacja rozwija się w dalszym ciągu na korzyść rewolucji.

Szaleńcza polityka wojny i faszystowskie barbarzyńskie represje japońskich imperialistów nie świadczą o ich potędze, lecz stanowią przedśmiertną agonię tych, którzy są skazani na zagładę. Rozpętana przez japońskich militarystów wojna chińsko-japońska jeszcze bardziej zaostrza sprzeczności pomiędzy mocarstwami imperialistycznymi i osłabia obóz imperialistyczny jako całość. Im bardziej japońscy imperialiści będą rozszerzać wojnę, tym głębiej ugrzęzną w bagnie zagłady i spłoną w ogniu rozpalonym przez nich samych.

Obecnie narodowe i klasowe sprzeczności pomiędzy japońskim imperializmem a narodem koreańskim zaostrzyły się do skrajnych granic. Robotnicy, chłopci, ucząca się młodzież, inteligencja, burżuazja narodowa, kupcy, wierzący, wszyscy ludzie koreańscy, przeklinając japoński imperializm jako najgorszego wroga, oczekują z największą niecierpliwością jego zagłady i rozwijają wszędzie walkę antyjapońską.

Z dawien dawna naród koreański był dzielnym i okrytym chwałą narodem, który w walce z wrogami gotów jest raczej zginąć aniżeli paść na kolana. Po okupowaniu Korei przez japoński imperializm w naszym kraju prowadzono energicznie walkę antyjapońską w różnych formach: ruch Armii Sprawiedliwości, ruch Armii Niezawisłości, powstanie robotników i chłopów, antyjapoński ruch uczącej się młodzieży.

Na początku lat trzydziestych pod kierownictwem naszych komunistów zorganizowana została i rozwijała się antyjapońska walka zbrojna, która zadając japońskiemu imperializmowi poważny cios, rozwija antyjapońską walkę narodowowyzwoleńczą na nowym etapie. Droga przebyta przez nasz naród po okupowaniu Korei przez japoński imperializm jest zatem drogą ocalenia ojczyzny pełną krwawej walki.

Koreańscy komuniści powinni prawidłowo wykorzystać wszystkie sprzyjające warunki dla rozwoju sytuacji międzynarodowej i wewnętrznej, rozwijać chlubne patriotyczne tradycje naszego narodu, prawidłowo organizować i mobilizować masy ludowe do walki, aby za wszelką cenę urzeczywistnić świętą sprawę rozgromienia japońskiego imperializmu i odrodzenia ojczyzny.

1. CHARAKTER REWOLUCJI KOREAŃSKIEJ NA OBECNYM ETAPIE

Prawidłowe określenie charakteru rewolucji ma bardzo ważne znaczenie po to, aby należycie zorganizować i pokierować walką rewolucyjną, aby przyspieszyć zwycięstwo rewolucji. Prawidłowe określenie charakteru rewolucji pozwala opracować w sposób naukowo uzasadniony strategię i taktykę i na tej podstawie nieugięcie organizować i mobilizować masy ludowe do walki rewolucyjnej.

Poruszając charakter rewolucji koreańskiej na obecnym etapie, niektórzy mówili, że jest ona „rewolucją socjalistyczną”, a inni, że „burżuazyjną”. Są to twierdzenia niesłuszne.

O charakterze rewolucji decyduje podstawowe zadanie rewolucji i stosunki społeczno-klasowe na każdym etapie rewolucji. Tezy o tym, że rewolucja w naszym kraju jest „socjalistyczna”, lub „burżuazyjną” reprezentują lewicowe i prawicowe odchylenia będące wytworem niesłusznego pojmowania podstawowego zadania rewolucji koreańskiej oraz konkretnych stosunków społeczno-klasowych na danym etapie w naszym kraju. Tezy te — to twierdzenia kontrrewolucyjne mające na celu przeszkodzenie monolitycznej jedności sił rewolucyjnych i skierowanie ostrza walki w inny nurt.

Spółeczeństwo naszego kraju jest kolonialno-pół-feudalnym, w którym wskutek panowania kolonialnego japońskiego imperializmu skrajnie hamowany jest rozwój kapitalistyczny i panują feudalne stosunki produkcji.

W takich warunkach podstawowe zadanie rewolucji koreańskiej na obecnym etapie polega na tym, aby wykonać zadanie antyimperialistycznej rewolucji narodowowyzwoleńczej, mającej na celu obalenie panowania kolonialnego japońskiego imperializmu oraz odrodzenie ojczyzny, a jednocześnie urzeczywistnić zadanie antyfeudalnej, demokratycznej rewolucji, mającej na celu likwidację stosunków feudalnych oraz otwarcie drogi demokratycznego rozwoju kraju. Te dwa zadania rewolucyjne są wzajemnie ze sobą nierozzerwalnie związane. Tłumaczy się to tym, że rządcy kolonialni — japońscy imperialistyczni agresorzy, obrońcy stosunków feudalnych — obszarnicy i dawni rządcy feudalni znajdują się ze sobą w zмовie.

Japońscy imperialiści mając swoich sługusów w postaci burżuazji kompradorskiej i feudałów-obszarników, utrzymują panowanie kolonialne nad Koreą, a z kolei feudałowie-obszarnicy pod protektoratem japońskiego imperializmu zachowują stosunki feudalnego wyzysku. A zatem walka przeciwko japońskiemu imperializmowi i walka przeciwko feudałom powinny być prowadzone jako jednolity proces.

Dlatego rewolucja w naszym kraju w obecnym etapie jest rewolucją antyimperialistyczną, antyfeudalną, demokratyczną.

W takim wypadku, kto jest konkretnie obiektem rewolucji w naszym kraju na obecnym etapie?

Głównym obiektem rewolucji koreańskiej są agresywne siły japońskiego imperializmu. Kolonialne panowanie japońskiego imperializmu stanowi źródło wszystkich nieszczęść narodu koreańskiego, przyczyną wszystkich kajdan społecznych w naszym kraju. Japońscy imperialiści nie gardzą żadnymi sposobami i środkami, aby przekształcić nasz kraj w swoją wieczystą kolonię, uczynić nasz naród swoim wieczystym niewolnikiem. Nie tylko unicestwiają oni doszczętnie wszystko to, co narodowe, co ma naród koreański, lecz również bezlitośnie dławią rewolucyjne wystąpienia klasy robotniczej i mas pracujących Korei, bez wahań zaszczepiają na ziemi koreańskiej wszelkie przejawy rozkładu, zgnilizny, jeśli tylko jest to korzystne dla ich kolonialnego panowania,

Bez obalenia panowania kolonialnego japońskiego imperializmu i odrodzenia ojczyzny nie można osiągnąć wyzwolenia narodowego i klasowego naszego narodu, postępu społecznego w naszym kraju. Dla naszego narodu walka przeciwko japońskiemu imperializmowi — to walka o przywrócenie swojej utraconej ojczyzny i swoich narodowych praw we wszystkich dziedzinach polityki, ekonomiki i kultury, jednocześnie jest to walka o zlikwidowanie wszystkich przegród na drodze rozwoju narodowego i społecznego oraz o to, aby utorować drogę do narodowego rozkwitu.

A zatem, na organizacji i mobilizacji wszystkich sił rewolucyjnych, organizacji i prowadzeniu anty- japońskiej walki narodowowyzwoleńczej polega najważniejsze zadanie rewolucyjne komunistów i rewolucyjnego narodu Korei.

Wrogami rewolucji koreańskiej są następnie pro- japońscy obszarnicy, kompradorska burżuazja, zdrajcy narodu i pro japońscy biurokraci, którzy płaszcząc się przed japońskimi imperialistami, odgrywają rolę ich wiernej agentury.

Aktywnie pomagając japońskim imperialistom w sprawowaniu panowania kolonialnego nad Koreą, w sojuszu z nimi, uciskają oni i wyzyskują masy ludowe, występują w najbardziej bestialski sposób przeciwko anty japońskiej walce mas ludowych. Pod protektoratem japońskiego imperializmu na podstawie feudalnego władania ziemią na wsi uciskają i wyzyskują oni bezlitośnie chłopów za pomocą feudalnych metod, a w mieście za pomocą metod kapitalistycznych i feudalnych okrutnie wyzyskują robotników. Oprócz tego są oni szerzycielami zacofanych feudalnych przeżytków i niewolniczej psychiki, odgrywają rolę przewodników przyczyniających się do tego, aby macki kolonialnego panowania japońskiego imperializmu jeszcze głębiej przenikały we wszystkie dziedziny.

Dlatego pominiawszy te elementy nie można pomyślnie prowadzić anty japońskiej walki narodowowyzwoleńczej, utorować drogi do demokratycznego rozwoju kraju. Należy zatem zdecydowanie walczyć zarówno przeciwko japońskiemu imperializmowi, jak i przeciwko projapońskim obszarnikom, kompradorskiej burżuazji, zdrajcom narodu, pro japońskiemu aparatowi biurokratycznemu.

Aby pomyślnie prowadzić walkę rewolucyjną, należy prawidłowo rozumieć nie tylko charakter i obiekt rewolucji, lecz również jej siły napędowe. W każdej rewolucji ważną rękojmnię jej zwycięstwa stanowi mobilizacja wszystkich zainteresowanych w niej klas i warstw.

Siłami napędowymi rewolucji koreańskiej w obecnym etapie są robotnicy, chłopci, jak również ucząca się młodzież, inteligencja, drobna burżuazja — szerokie koła antyimperialistycznych sił demokratycznych. W walce antyimperialistycznej mogą także uczestniczyć uczciwi przedstawiciele narodowej burżuazji i wierzących.

Nie mówiąc już o okresie przyszłej rewolucji socjalistycznej oraz budownictwa socjalizmu i komunizmu, klasa robotnicza również obecnie stanowi kierowniczą klasę w antyimperialistycznej, antyfeudalnej, demokratycznej rewolucji.

Tłumaczy się to tym, że tylko klasa robotnicza reprezentuje kardynalne interesy mas pracujących i występuje jako najbardziej rewolucyjna, zorganizowana i przodująca klasa zdolna do zorganizowania i stanięcia na czele mas, aby poprowadzić rewolucję do zwycięstwa.

Klasa robotnicza naszego kraju, bardziej niż jakakolwiek inna klasa, jest żywotnie zainteresowana w antyimperialistycznej rewolucji narodowowyzwoleńczej.

Położenie koreańskiej klasy robotniczej pod panowaniem kolonialnym japońskiego imperializmu jest nie do opisania tragiczne. Hamując maksymalnie rozwój narodowej ekonomiki w naszym kraju, japońscy imperialiści jednocześnie skoncentrowali w swoich rękach prawie wszystkie gałęzie przemysłowe, stosując niesłychanie grabieżcze metody wyzysku koreańskich robotników. Aby wycisnąć z robotników więcej potu i krwi, za pomocą wszelkich możliwych metod i środków dążą oni do maksymalnej intensyfikacji pracy, przedłużają dzień roboczy do 12—18 godzin. Nawet w takich katorżniczych warunkach nie wszyscy robotnicy otrzymują pracę. W pogoni za maksymalnym kolonialnym zyskiem nadzwyczajnym japońscy grabieżcy prowadzą najbardziej barbarzyńską politykę grabieży kolonialnej, wyrażającą się w najmowaniu taniej pracy dzieci i kobiet, nieustannym zwalnianiu dorosłych robotników itp. W rezultacie wielu zwolnionych robotników przechodzi do przemysłowej armii rezerwowej, tracąc elementarne prawo do istnienia.

Japońscy agresorzy płacą za taką samą pracę robotnikom koreańskim dwa razy mniej niż robotnikom japońskim, a przeszło połowę tego zabierają sobie z powrotem takimi różnymi kanałami jak „ofiary na potrzeby obrony państwa”, „zakup obligacji pożyczek”, „kary”. W ten sposób koreańscy robotnicy, mimo swych nieznośnych cierpień wskutek katorżniczej pracy nie mogą utrzymać nawet swojej egzystencji.

Życie robotników stało się jeszcze nędzniejsze po rozpoczęciu się wojny chińsko-japońskiej. Japońscy imperialiści mobilizują robotników do budownictwa obiektów wojskowych, narzucają im niewolniczą pracę, nie wydają i bez tego niskiej płacy roboczej, a po zakończeniu budownictwa bezlitośnie mordują ich pod pretekstem zapewnienia tajemnicy.

Takie nieznośne, pełne goryczy, tragiczne położenie, w którym znajduje się klasa robotnicza naszego kraju, nie tylko doprowadza do dalszego wzmagania się jej rewolucyjności, lecz także w toku praktycznej walki uczyniło ją pod względem klasowym bardziej zorganizowaną i zahartowaną, postawiło ją na czele antyjapońskiej walki narodowowyzwoleńczej.

Przeszło dwudziestoletnia historia walki narodowowyzwoleńczej w naszym kraju wykazuje, że żadna klasa, oprócz klasy robotniczej nie jest zdolna do odgrywania roli hegemonu w antyimperialistycznej, antyfeudalnej, demokratycznej rewolucji.

Burżuazyjna i drobnomieszczańska inteligencja w naszym kraju wskutek swojej słabości klasowej zawsze wahała się przed trudnościami antyjapońskiej walki narodowowyzwoleńczej, usiłowała osiągnąć niezawisłość Korei nie drogą rewolucyjną, lecz łatwą. Takie organizacje, jak „towarzystwo popierania produkcji materialnej”, „towarzystwo studiowania polityki”, „towarzystwo Singanchwe”, które zostały przez nich utworzone, mówiąc o niezawisłości Korei, wszystkie bez wyjątku były organizacjami nacjonal-reformistycznymi, dążącymi do reform i pojednawstwa, zamiast tego, aby przeprowadzać rewolucję i prowadzić walkę.

Dlatego po to, aby doprowadzić do końca antyimperialistyczną, antyfeudalną, demokratyczną rewolucję ważne jest przede wszystkim niezłomne zapewnienie kierowniczej roli klasy robotniczej, która jest najbardziej zainteresowana w tej rewolucji, i nie lękając się trudności prowadzi mężną walkę.

Obok klasy robotniczej w rewolucji koreańskiej ważne miejsce zajmuje chłopstwo. Chłopstwo jako niezawodny sojusznik klasy robotniczej tworzy wraz z nią główny oddział rewolucji.

W takim kraju, jak nasz, w którym chłopstwo stanowi przeważającą większość ludności nie wolno nie przywiązywać wyjątkowo ważnego znaczenia do jego miejsca w rewolucji. W naszym kraju chłopci stanowią przeszło 80 procent całej ludności. W tych warunkach zdobycie chłopstwa stanowi nie tylko problem kluczowy, od którego rozwiązania zależy

wynik rewolucji. W warunkach takiego kraju, jak nasz, ignorowanie zagadnienia przyciągnięcia chłopstwa na stronę rewolucji doprowadziłoby nie tylko do izolacji klasy robotniczej, osłabienia jej

kierowniczej roli, ale również do podporządkowania przeważającej większości ludności oddziaływania wrogów.

To, iż chłopstwo naszego kraju zajmuje w rewolucji ważne miejsce, tłumaczy się nie tylko jego liczebnością. Jest ono także bardzo zainteresowane w antyimperialistycznej, antyfeudalnej, demokratycznej rewolucji.

Panowanie kolonialne japońskiego imperializmu skazało chłopów naszego kraju na straszliwy głód i nędzę. Japońscy imperialiści, z jednej strony, utrzymując na wsi feudalne stosunki władania ziemią, za pośrednictwem swoich agentów- obszarników wyzyskują chłopów, a z drugiej, pod pretekstem „katastra gruntowego”, „utworzenia towarzystwa wschodnio-kolonizacyjnego” wywłaszczają z urodzajnych pól chłopów koreańskich.

Podczas gdy w 1914 roku, po upływie kilku lat od podboju kraju przez japońskich imperialistów, przeszło 60 procent chłopstwa Korei prowadziło gospodarstwo na własnej ziemi, a liczba dzierżawców i parobków nie przewyższała 35 procent ogólnej liczby gospodarstw chłopskich, to teraz liczba chłopów-właścicieli zmniejszyła się do 18 procent i poniżej, podczas gdy liczba dzierżawców i parobków zwiększyła się do przeszło 70 procent ogólnej liczby gospodarstw chłopskich. W rezultacie przeważająca większość chłopstwa Korei znajduje się w sytuacji proletariatu rolnego. Wielu chłopów wypędzonych z ziem, które uprawiali ich dziadowie i pradziadowie, albo tułają się żebrząc na obczyźnie, albo prowadzą niewymownie nędzną egzystencję, podlegając nieludzkim poniżeniom pod batem japońskich grabieżców, obszarników, kapitalistów. Niewesoły jest również los chłopów-właścicieli, których większość, obciążona różnymi daninami nie może zapracować na swoje wyżywienie, podtrzymuje swoją egzystencję za pomocą kory z drzew i traw, żyje w stałym lęku, że w każdej chwili mogą ich wyrugować z ziemi.

Aby zaspokoić potrzeby wojenne japońscy imperialiści bez wyboru mobilizują młodzież wiejską i ludzi w średnim wieku do wojska oraz do budownictwa obiektów wojskowych, corocznie ściągają i wywożą do Japonii po kilka milionów sok ryżu. Tego rodzaju brzemię wojenne uczyniło życie chłopów na niedające się dłużej znieść piekło.

W ten sposób wieś naszego kraju przekształciła się w kraj najstraszliwszego głodu, czego nie było nigdy na przestrzeni całej historii.

Taki rozpaczliwy stan wsi w naszym kraju zmusił chłopów do znienawidzenia wszystkimi fibrami duszy japońskich militarystów i feudałów-obszarników, przekonał ich, że droga do

życia prowadzi tylko przez rewolucję i wprowadził ich na drogę aktywnej walki przeciwko imperializmowi i feudalizmowi.

Mimo tego wszystkiego, lewicowi oportuniści i frakcyjniści ulegający czołobitności nie doceniali rewolucyjności chłopów koreańskich, rozprawiając, że chłopci są „dwulicowi”, że „chłopstwo będąc klasą drobnych właścicieli w wielu wypadkach waha się i że wobec tego stanowi klasę niezdolną do udziału w rewolucji do końca”.

Tego rodzaju twierdzenie nie odpowiada rzeczywistości a jednocześnie jest zasadniczo sprzeczne ze stanowiskiem umacniania sił rewolucyjnych.

Koreańscy komuniści powinni przeciwstawić się każdemu niesłusznemu stanowisku i podejściu do chłopstwa naszego kraju, aktywnie walczyć o zdobycie go na swoją stronę i cementować przez to główny oddział rewolucji.

Nasza rewolucja wskutek jej antyimperialistycznego, antyfeudalnego, demokratycznego charakteru wymaga przyciągnięcia na stronę rewolucji nie tylko robotników, chłopów, lecz również uczącej się młodzieży, inteligencji, drobnej burżuazji, burżuazji narodowej, uczciwych wierzących. Faszystowskie panowanie kolonialne japońskiego imperializmu zmusza uczącą się młodzież, inteligencję, drobną burżuazję, burżuazję narodową, uczciwych wierzących do nienawiści do japońskiego imperializmu i walki o niezawisłość ojczyzny oraz wyzwolenie narodu.

Na ogół wśród uczącej się młodzieży i inteligencji, dzięki ich dążeniom do opanowania nauk i prawdą silne jest poczucie sprawiedliwości, są oni wrażliwi na przodujące idee i tendencje rozwoju epoki. Dlatego właśnie ich przodujące elementy wcześniej od innych przyswajają sobie marksizm-leninizm i spełniają rolę pionierów oświecających i rozbudzających robotników, chłopów, prowadzących ich drogą ruchu rewolucyjnego.

W szczególności ucząca się młodzież i inteligencja naszego kraju nie tylko sami podlegają bezpośrednio narodowemu uciskowi i dyskryminacji ze strony japońskiego imperializmu, lecz również przeżywają tragiczny los swego narodu pod panowaniem kolonialnym japońskiego imperializmu, bardziej niż ktokolwiek inny odczuwają niesprawiedliwość obecnego społeczeństwa.

Wskutek takiej sytuacji ucząca się młodzież i inteligencja naszego kraju szybciej niż inni dochodzi do przebudzenia narodowego, silny jest w nich duch antyimperialistyczny. Dlatego, przyswoiwszy sobie przodujące idee walki o sprawiedliwość, antyimperialistyczną, antyfeudalną, demokratyczną rewolucyjność, która znajduje swój wyraz w dążeniu do wypędzenia sił agresywnych cudzoziemskiego imperializmu oraz osiągnięcia takiego rozwoju zacofanego kraju ojczystego, abyśmy nikomu nie zazdrościli, biorą aktywny udział w rewolucji narodowowyzwoleńczej.

Wielu przedstawicieli uczącej się młodzieży i inteligencji naszego kraju, już od pierwszych dni okupacji Korei przez japońskich imperialistów, zdecydowanie powstało do walki przeciwko nim, rozbudziło robotników, chłopów, szerokie masy nastawione antyjapońsko i przyczyniło się przez to w znacznym stopniu do tego, że przyłączyły się one do walki rewolucyjnej. Również w okresie przygotowywania się do anty japońskiej walki zbrojnej rewolucyjni przedstawiciele uczącej się młodzieży i inteligencji odegrali wielką rolę w dziedzinie ideowo-organizacyjnego umocnienia szeregów rewolucyjnych i stworzenia masowej podstawy do walki. Również dzisiaj prowadzą oni nieugiętą walkę znajdując się w antyjapońskich oddziałach partyzanckich i nielegalnych organizacjach rewolucyjnych.

Wszystkie te fakty świadczą o tym, że ucząca się młodzież i inteligencja spełniają ważną rolę w walce rewolucyjnej.

Niemniej jednak ucząca się młodzież i inteligencja nie mogą stanowić samodzielnej siły politycznej, nie są zdolne do odegrania decydującej roli w walce rewolucyjnej wskutek cechującej ich słabości, niezdecydowania, połowiczności; w antyimperialistycznej, antyfeudalnej, demokratycznej rewolucji mogą oni spełniać rolę rewolucyjną tylko pod kierownictwem komunistów i klasy robotniczej.

Do kwestii burżuazji narodowej należy również podchodzić w sposób konkretny. Burżuazja narodowa krajów kolonialnych i półkolonialnych ma szereg specyficznych cech, odmiennych od burżuazji krajów kapitalistycznych.

Z klasowego punktu widzenia burżuazja narodowa jest klasą wyzyskującą, ale jej działalność ekonomiczna jest spętana przez cudzoziemskich imperialistów i złączoną z nimi w bloku burżuazję kompradorską, i stale podlega ona groźbie bankructwa. Dlatego w burżuazji narodowej występuje, aczkolwiek niekonsekwentny, duch antyimperialistyczny i dążenie do niezawisłości narodowej.

W szczególności, w rezultacie faszystowskiego kolonialno-terrorystycznego panowania imperializmu japońskiego, a jednocześnie wskutek przeniknięcia w szerokich rozmiarach kapitału monopolistycznego Japonii, narodowa burżuazja naszego kraju szybko ponosi bankructwo i ulega ruinie. Udział kapitału Koreańczyków w globalnej wartości produkcji przemysłowej wynosił w 1928 roku przeszło 26 procent, teraz zaś wynosi on już poniżej 10 procent. Ale i ten kapitał obraca się w takich dziedzinach jak oczyszczanie ryżu, oczyszczanie bawełny oraz w innych niepokąźnych drugorzędnych gałęziach, z trudem utrzymując swoje istnienie.

Taki zgubny los, narzucany burżuazji narodowej w warunkach panowania kolonialnego japońskiego imperializmu, pobudza ją do uczestniczenia z zainteresowaniem w anty japońskiej rewolucji narodowowyzwoleńczej.

Burżuazja kompradorska bardziej boi się anty- imperialistycznej rewolucyjnej walki narodu niż imperialistycznej agresji, ale burżuazja narodowa stawia opór imperialistycznej agresji i popiera anty- imperialistyczną rewolucyjną walkę narodu. Widząc zdradzieckie i sprzedajne działania znikomej grupki burżuazji kompradorskiej nie można uważać za reakcyjną również burżuazji narodowej. W przeciwnym wypadku osłabną antyimperialistyczne siły rewolucyjne. Przyłączenie się burżuazji narodowej do antyimperialistycznej walki narodowowyzwoleńczej ma niemałe znaczenie dla maksymalnego izolowania wrogów i umocnienia sił rewolucyjnych.

Jak przedstawiono wyżej, na obecnym etapie rewolucji koreańskiej siłami napędowymi rewolucji są szerokie siły antyjapońskie. Powinniśmy przestrzegać

pryncypialnego, wyrozumiałego podejścia do wszystkich klas i warstw, zdolnych do uczestniczenia w rewolucji, powinniśmy przyciągać je na swoją stronę, organizować, zespalać je i tym samym osiągnąć powszechną mobilizację wszystkich sił antyjapońskich do antyimperialistycznej walki narodowowyzwoleńczej .

Jakie zatem zadania powinny być wykonane w toku antyimperialistycznej, antyfeudalnej, demokratycznej rewolucji w naszym kraju?

Najpierwszym, zasadniczym zadaniem, które należy wykonać w antyimperialistycznej, antyfeudalnej, demokratycznej rewolucji w naszym kraju, polega, oczywiście, na tym, aby zdruzgotać japońskich imperialistycznych agresorów, złączonych z nimi w bloku projapońskich obszarników, burżuazję kompradorską i wszystkie inne siły reakcji. Jednakże na tym nie kończy się antyimperialistyczna, antyfeudalna, demokratyczna rewolucja. Po zniszczeniu japońskiego imperializmu i znajdujących się w zмовie z nim sił reakcji konieczne jest zlikwidowanie stosunków społeczno-ekonomicznych, na których opierali się oni we wszystkich dziedzinach polityki, ekonomiki, kultury, trwałe ugruntowanie nowego przodującego demokratycznego ustroju i zlikwidowanie przez to raz na zawsze możliwości restauracji starego ustroju.

Po zniszczeniu japońskich imperialistycznych agresorów powinniśmy przede wszystkim ustanowić władzę demokratyczną.

Problem władzy jest zasadniczym problemem w rewolucji. Nie zagarnąwszy w ręce władzy, nie osiągniemy całkowitego wyzwolenia narodowego i klasowego naszego narodu, nie zbudujemy na ojczystej ziemi silnego i zamożnego, suwerennego i niezawisłego państwa. Naród koreański na gorzkim doświadczeniu pozbawionego ojczyzny niewolnika do głębi duszy uświadamia sobie los, na jaki skazany jest naród pozbawiony władzy. Zaiste, najważniejsze jest posiadanie swojej prawdziwej władzy.

Przy rozwiązywaniu kwestii władzy bardzo ważne jest wzięcie pod uwagę charakteru i zadań rewolucji, stosunków klasowych w danym okresie i określenie odpowiadającej temu formy władzy.

Jaką więc formę władzy demokratycznej powinniśmy ustanowić?

Władza demokratyczna dzieli się na dwie formy. Jedna z nich — to władza demokratyczna, należąca do kategorii władzy burżuazyjnej, to znaczy kierowana przez klasy posiadające, druga — to władza demokratyczna należąca do kategorii władzy proletariackiej, to znaczy kierowana przez klasę robotniczą.

Kierowana przez klasę posiadającą władza demokratyczna, będąc władzą broniącą interesów wybitnie ograniczonych warstw — burżuazji i drobnej burżuazji, przejawia nieustanne wahania, jest niekonsekwentna i dlatego niezdolna do poprowadzenia mas ludowych drogą socjalizmu i komunizmu — ostatecznego celu robotników i biednych chłopów.

Na odwrót, kierowana przez klasę robotniczą władza demokratyczna, będąc władzą broniącą zasadniczych interesów licznych robotników i chłopów, jest zdolna do konsekwentnego wykonywania zadań anty imperialistycznej, antyfeudalnej, demokratycznej rewolucji i poprowadzenia mas ludowych drogą socjalizmu i komunizmu — ostatecznego celu klasy robotniczej i biednych chłopów.

A zatem, władza którą winniśmy koniecznie ustanowić po obaleniu japońskiego imperializmu, powinna być władzą demokracji ludowej, należącej do kategorii władzy proletariackiej, to znaczy kierowaną przez klasę robotniczą władzę demokratyczną.

Po ustanowieniu władzy należy, trwale opierając się na niej przeprowadzić reformę rolną i inne przeobrażenia demokratyczne. Najważniejsze miejsce winno być przy tym wyznaczone konsekwentnej likwidacji sił imperialistycznych pozostawionych przez japoński imperializm.

Również po zburzeniu maszyny panowania kolonialnego japońskiego imperializmu należy konsekwentnie rozgromić pozostałości sił japońskiego imperializmu w różnych dziedzinach polityki, ekonomiki, kultury, dopiero wówczas możliwe będzie pomyślne wykonanie zadań antyimperialistycznej rewolucji narodowowyzwoleńczej, osiągnięcie pełnej politycznej niezawisłości kraju, następnie zlikwidowanie wszystkich sił feudalnych i rozwijanie kraju na zasadach demokratycznych.

Aby rozgromić pozostałości sił japońskiego imperializmu, należy konsekwentnie likwidować przede wszystkim reakcyjnych obszarników, elementy projapońskie, zdrajców narodu, którzy stanowili główną ostoję kolonialnego panowania japońskiego imperializmu i aktywnie bronili jego aparatu, uczynić tak, aby ziemia paliła się pod ich nogami.

Oprócz tego, należy ogłosić za nieważne wszystkie i wszelkie prawa i zarządzenia sfabrykowane przez japońskich imperialistów, opracować nowe prawa i zarządzenia broniące interesów szerokich mas ludowych, ustanowić nowy porządek budownictwa państwowego. Zlikwidować ideologiczne przeżytki japońskiego imperializmu i japoński styl życia, rozwijać ludowe szkolnictwo w ojczystym języku i piśmie, odbudować samorodną kulturę narodową.

Bez unicestwienia ekonomicznej bazy japońskich militarystów i kompradorskiej burżuazji nie można utorować drogi do samodzielnego rozwoju ekonomiki, jak również utrwalić politycznej niezawisłości kraju. Powinniśmy znacjonalizować należące do państwa japońskiego, Japończyków, burżuazji kompradorskiej najważniejsze gałęzie przemysłu — kopalnie, fabryki, zakłady, koleje, transport, banki, łączność, handel, handel zagraniczny i przekształcić je we własność ogólnonarodową, aby efektywnie wykorzystywać najważniejsze środki produkcji kraju w imię niezawisłości i rozkwitu ojczyzny, w imię wzrostu dobrobytu narodu, oraz stworzyć bazę ekonomiczną dla budownictwa nowego społeczeństwa, wolnego od wyzysku i ucisku.

Obok zadań rewolucji antyimperialistycznej powinniśmy konsekwentnie wykonywać zadania anty-feudalnej, demokratycznej rewolucji.

Naczelnym zadaniem jest przy tym prawidłowe rozwiązanie kwestii rolnej. Rozwiązanie kwestii rolnej stanowi podstawową treść antyfeudalnej demokratycznej rewolucji. Ona bowiem pozwala wyzwolić z feudalnego wyzysku i pęt masę chłopów stanowiących przeważającą większość ludności, w zasadniczy sposób polepszyć ich sytuację społeczno-polityczną, otworzyć drogę do postępu społecznego i burzliwego rozwoju sił wytwórczych.

Powinniśmy skonfiskować ziemię należącą do państwa japońskiego, Japończyków, pro japońskich obszarników i przydzielić ją chłopom, którzy ją uprawiają, konsekwentnie likwidować wszystkie feudalne stosunki władania ziemią, w szczególności dzierżawę oraz kupno-sprzedaż ziemi. W ten sposób należy całkowicie unicestwić ekonomiczną bazę sił feudalnych i nie dopuścić do ich odrodzenia się.

Oprócz tego konieczne jest wyzwolenie narodu z wszelkiej dyskryminacji stanowej i stosunków nierównoprawnych, w szczególności osiągnąć całkowite wyzwolenie kobiet, stanowiących połowę ludności z feudalnego ujarznienia.

Jednocześnie należy wszelkimi siłami zapewnić ludziom pracy wolności polityczne i demokratyczne prawa, urzeczywistnić ośmiodzinny dzień roboczy, ochronę pracy, państwowe ubezpieczenia i inne środki mające na celu ochronę ludzi pracy pod względem socjalnym, stworzenie warunków do tego, aby wszyscy ludzie pracy byli pod ochroną państwa i społeczeństwa, mogli brać swobodny udział w pracy oraz wyzwolić całą swoją energię.

Przeprowadzenie takich przeobrażeń społeczno-ekonomicznych stanowi poważną rewolucję społeczną, mającą na celu zlikwidowanie skutków niezwykle okrutnego panowania kolonialnego japońskiego imperializmu, wszelkiego zła społecznego i okowów istniejących na przestrzeni tysiącleci.

Powołaniem komunistów jest jak najszybsze urzeczywistnienie odwiecznych marzeń szerokich mas pracujących o wyzwoleniu się z wszelkiego ucisku społecznego i wyzysku, maksymalne podniesienie ich entuzjazmu politycznego, nastawianie ich na aktywny udział w walce rewolucyjnej i nieugięte prowadzenie ich drogą rewolucji.

Doprowadzenie do końca realizacji zadań rewolucji antyimperialistycznej i antyfeudalnej nie oznacza końca rewolucji. Po zakończeniu rewolucji antyimperialistycznej, antyfeudalnej, demokratycznej komuniści powinni kontynuować rewolucję i zbudować w naszym kraju szczęśliwą socjalistyczną i komunistyczną krainę, wolną od ucisku i wyzysku.

2. NAJBLIŻSZE ZADANIA KOMUNISTOW

Jakie są najbliższe zadania, które powinni wykonać koreańscy komuniści, aby uwieńczyć rewolucję koreańską zwycięstwem?

Po pierwsze, koreańscy komuniści powinni jeszcze bardziej rozprzestrzeniać i wzmacniać antyjapońską walkę zbrojną, organizować i kierować nią do zwycięstwa, wspaniale urzeczywistnić świętą sprawę odrodzenia ojczyzny.

W celu wypędzenia imperialistycznych agresorów i prowadzenia do końca rewolucji narodowowyzwoleńczej należy rozwinąć zdecydowaną walkę zbrojną. Imperializm przy pomocy kontrrewolucyjnych sił zbrojnych ustanawia swoje panowanie klasowe i rządzi kolonią, nie rezygnuje z agresji i wojny dopóty, dopóki nie zostaną całkowicie rozgromione jego kontrrewolucyjne siły zbrojne.

Tym bardziej nikt nie powinien myśleć, że najbardziej cyniczni, zbójcecy, imperialistyczni agresorzy japońscy, zakosztowawszy krwi narodów kolonialnych i chępiący się tzw. „potęgą wielkiego cesarstwa japońskiego” dobrowolnie opuszczą Koreę jeszcze przed rozgromieniem swoich kontrrewolucyjnych sił zbrojnych.

Oto dlaczego koreańscy komuniści od początku lat trzydziestych organizowali i rozwinęli walkę zbrojną przeciwko zbójceckiemu imperializmowi japońskiemu, zadając tym samym poważny cios jego kontrrewolucyjnym siłom zbrojnym.

Rozprzestrzenianie i wzmacnianie antyjapońskiej walki zbrojnej wysuwa się w obecnym czasie jako bardziej aktualny postulat.

Rozpętawszy wojnę przeciwko Chinom, japońscy imperialiści w celu osiągnięcia jak najszybszego zakończenia agresywnej wojny na kontynencie przerzucają na północny front Chin ogromne kontyngenty wojsk, a jednocześnie w celu zapewnienia „bezpieczeństwa zaplecza” dokonują zaciekłych operacji „karnych” przeciwko naszym rewolucyjnym siłom zbrojnym, jeszcze bardziej wzmagają terror i grabież narodu koreańskiego.

Rozszerzenie przez japoński imperializm zacieklej agresywnej wojny, przyspiesza jednak jego zagładę, stwarza sprzyjające warunki dla walki koreańskich komunistów o przybliżenie wyzwolenia ojczyzny.

W tej sytuacji należy zdecydowanie rozszerzyć i wzmocnić antyjapońską walkę zbrojną, ponieważ tylko w ten sposób można rozgromić rozwścieczony imperializm japoński, zakończyć jak najszybciej święte historyczne dzieło odrodzenia ojczyzny.

Antyjapońską walkę zbrojną należy coraz bardziej rozprzestrzeniać i wzmacniać także dlatego, aby zapewnić dalszy rozwój rewolucji koreańskiej jako całości.

Antyjapońska walka zbrojna jest głównym prądem antyjapońskiej walki narodowowyzwoleńczej w naszym kraju i stanowi jej najwyższą formę. Tylko w rezultacie wzmocnienia antyjapońskiej walki zbrojnej może rozwijać się pomyślnie także w różnych formach antyjapońska walka robotników, chłopów, uczącej się młodzieży i innych warstw mas ludowych.

A zatem, koreańscy komuniści, wzmagając dalej antyjapońską walkę zbrojną, powinni osiągnąć nowy wzrost rewolucji koreańskiej jako całości.

W celu dalszego rozszerzenia i rozwoju antyjapońskiej walki zbrojnej konieczne jest przede wszystkim jeszcze większe umacnianie siły Koreańskiej Armii Ludowo-Rewolucyjnej oraz jej działalności wojskowo-politycznej.

Koreańska Armia Ludowo-Rewolucyjna jest nie tylko rewolucyjnym oddziałem zbrojnym prowadzącym bezpośrednio antyjapońską walkę zbrojną, lecz również rewolucyjnym oddziałem organizatorów i propagandystów wychowujących, organizujących szerokie masy ludowe w celu rozszerzania i rozwijania rewolucji koreańskiej jako całości.

Dalsze umacnianie Koreańskiej Armii Ludowo-Rewolucyjnej pod względem politycznym i wojskowym stanowi decydującą rękojmię wzmacniania wszelkimi siłami antyjapońskiej walki zbrojnej i rozszerzenia sfer jej oddziaływania.

Przy umacnianiu szeregów KALR najważniejsze jest jeszcze większe podnoszenie poziomu ideowo- -politycznego wszystkich dowódców i żołnierzy.

Źródłem niezwyciężonej siły rewolucyjnej armii jest jej przewaga ideowo- polityczna. Dzięki płomiennej wierności wszystkich naszych dowódców i żołnierzy wobec swojej ojczyzny, swojej klasy, Koreańska Armia Ludowo- Rewolucyjna rozporządza taką niepokonaną siłą, że żadna armia klas wyzyskujących nie jest w stanie jej zwyciężyć. Jednakże i ta istotna wyższość armii rewolucyjnej nie może być w pełni rozwinięta, jeżeli dowódcy i żołnierze nie będą prowadzić nieustannej walki o podnoszenie swego poziomu ideowo- politycznego. Dlatego to, aby wszyscy dowódcy i żołnierze z niezachwianą wolą prowadzili trudną, długotrwałą walkę rewolucyjną należy nieustannie uzbrajać ich w rewolucyjny światopogląd.

Wszyscy dowódcy i żołnierze KALR — to żołnierze rewolucji, przepojeni zdecydowaną wolą poświęcenia się w pełni w imię odrodzenia ojczyzny i wyzwolenia narodu. Jednakże w tych warunkach, kiedy nasza walka staje się jeszcze trudniejsza i wzmagają się ideologiczne ataki wrogów, należy nieustannie umacniać u dowódców i żołnierzy wiarę w zwycięstwo rewolucji, inaczej bowiem nie można pomnażać ideowo-politycznej siły KALR.

Tak więc należy nieustannie wzmacniać pracę polityczną i ideowo-wychowawczą wśród dowódców i żołnierzy KALR. Powinniśmy przede wszystkim wychowywać ich na zasadach marksizmu-leninizmu, a jednocześnie silnie uzbrajać ich w linię, strategię i taktykę rewolucji koreańskiej, tak aby mogli oni trwale przyswoić sobie światopogląd rewolucyjny. Jednocześnie konieczne jest, aby uzbroili się oni w rewolucyjne podejście do mas, rewolucyjny styl pracy, rewolucyjne koleżeństwo, w ducha świadomej dyscypliny. W ten sposób powinniśmy uczynić wszystkich dowódców i żołnierzy nieugiętymi żołnierzami rewolucji o władniętymi wiarą w zwycięstwo rewolucji i szlachetnym duchem rewolucyjnym, który dyktuje im poświęcenie swej młodości i życia świętej sprawie odrodzenia ojczyzny, jednocześnie powinniśmy uczynić ich prawdziwymi wychowawcami narodu, zdolnymi organizatorami ruchów masowych.

Ideowo-polityczne zalety KALR mogą przejawiać jeszcze większą siłę, jeżeli zostaną połączone z niepokonaną potęgą wojskowo-techniczną. Agresywna armia japońskiego imperializmu jest najbardziej zbójckim i podstępny agresorem, uzbrojonym po zęby we współczesną technikę wojskową. Aby zwyciężyć takiego wroga, należy nie tylko silnie przygotować KALR pod względem ideowo-politycznym, lecz także uzbroić ją w doskonałą technikę wojskową i nieprześcignioną taktykę partyzancką.

Kontynuując rozszerzanie i wykuwanie szeregów KALR powinniśmy wykorzystywać wszystkie możliwe warunki dla umacniania wyszkolenia wojskowego i przygotowania bojowego tak, aby wszyscy dowódcy i żołnierze doskonale opanowali technikę wojskową i taktykę partyzancką.

Dążąc w ten sposób do dalszego umacniania KALR pod względem politycznym i wojskowym należy z niej uczynić rewolucyjny oddział zdolny do pokonania przewagą ideowo-polityczną liczebnej przewagi wroga, a przewagą partyzancko- taktyczną — jego przewagi wojskowo-technicznej.

Obok umacniania szeregów KALR pod względem politycznym i wojskowym należy osiągnąć dalszą aktywizację jej działalności wojskowo-politycznej.

Zadaniem oddziałów KALR jest rozwinięcie wielkich ataków zbrojnych na zapleczu agresywnych wojsk imperializmu japońskiego, duszących się w toku agresywnej wojny na kontynencie chińskim, odebranie im inicjatywy i dzięki temu stworzenie sytuacji zdecydowanie pomyślnej dla rewolucji koreańskiej.

W tym celu należy uwzględniając wzajemny układ naszych i wrogich sił oraz odpowiednio do zmian w sytuacji, aktywnie dążyć do ścisłego kojarzenia operacji wielkich i małych oddziałów, rozprzestrzeniać walkę zbrojną w głąb naszego kraju, a jednocześnie organizować wojnę ogólnonarodowego oporu. Kiedy aktywna działalność wojskowo-polityczna KALR będzie powiązana z wojną ogólnonarodowego oporu, rozbójniczy imperializm japoński poniesie krach i niechybnie zostanie osiągnięte odrodzenie ojczyzny.

Po drugie, zadaniem komunistów koreańskich jest jeszcze energiczniejsze organizowanie i rozwijanie ruchu jednolitego, anty japońskiego frontu narodowego, ścisłe zespolenie w skali ogólnopaństwowej i ogólnonarodowej jeszcze szerszych anty japońskich sił patriotycznych i tym samym niezawodne zapewnienie przewagi sił rewolucyjnych nad kontrrewolucyjnymi.

Ruch jednolitego anty japońskiego frontu narodowego jako potężny ruch polityczny mający na celu zespolenie wokół komunistów wszystkich występujących przeciwko japońskiemu imperializmowi patriotycznych sił Korei i rozwinięcie wzajemnego układu sił naszych i wrogich zdecydowanie na korzyść rewolucji, zajmuje bardzo ważne miejsce w anty japońskiej walce narodowowyzwoleńczej w naszym kraju.

Rewolucja — to dzieło w imię mas, zostaje ona uwieńczona zwycięstwem tylko wtedy, kiedy wezmą w niej udział szerokie masy. Dlatego, na zdobyciu mas, przekształceniu ich w jednolitą siłę polityczną i w oparciu na ich niewyczerpanej sile, polega kardynalna zasada, której winni przestrzegać komuniści, rewolucjoniści w walce rewolucyjnej.

Zagadnienie zdobycia i organizacyjnego zespolenia wszystkich warstw sił antyjapońskich zostało wysunięte od pierwszych dni anty japońskiej walki narodowowyzwoleńczej jako ważne zadanie komunistów Korei.

Jeszcze na początku lat trzydziestych na podstawie naukowego uzasadnienia subiektywnych i obiektywnych warunków rozwoju rewolucji w naszym kraju wysunęliśmy linię na formowanie jednolitego anty- japońskiego frontu narodowego, nieustannie walczyliśmy o

jej urzeczywistnienie, i wreszcie, w maju 1936 roku stworzyliśmy pierwszą w naszym kraju organizację jednolitego antyjapońskiego frontu narodowego — Ligę Odrodzenia Ojczyzny.

W niezwykle krótkim czasie od swego powstania Liga Odrodzenia Ojczyzny umocniła się i wyrosła w silną nielegalną organizację rewolucyjną, najsilniejszą masową organizację, którą zjednoczyła wokół siebie liczne anty japońskie nastrojone masy.

W obecnym czasie w Mandżurii i w naszym kraju robotnicy, chłopci, anty japońsko nastrojone masy, patriotycznie nastrojeni ludzie ze wszystkich warstw popierają dziesięciopunktowy program LOO, prowadzą energiczną rewolucyjną walkę, zjednoczywszy się szeroko w JAFN.

W różnych miejscach rozległej Mandżurii i wszędzie w kraju — w wielkich miastach i wsiach prowincji Południowy i Północny Chamgen, Południowy i Północny Phenian, Kanwon — zostały już utworzone i rozwijają aktywną działalność dołowe organizacje LOO, w całym kraju powstaje jednolita powszechna sieć organizacyjna.

Dzisiaj w naszym kraju nie tylko robotnicy i chłopci, lecz również liczna patriotycznie nastrojona ucząca się młodzież oraz inteligencja, popierając program dziesięciopunktowy, odważnie dokonują aktów antyjapońskich i grupami składającymi się z kilkudziesięciu ludzi zgłaszają podania w sprawie przyjęcia do naszych oddziałów. Pod kierownictwem komunistów wszystkie siły, miłujące ojczyznę i naród i ceniące demokrację, czy to średni i drobni przedsiębiorcy, drobni kupcy, rzemieślnicy, bądź też nacjonaści napływają do jednolitego strumienia walki antyjapońskiej.

W szczególności, Armia Niezawisłości Korei, te siły zbrojne nacjonalistów, znajdujące się przez długi czas w ramach konserwatyzmu i występujące przeciwko blokowi z komunistami, zaraz po zapoznaniu się z deklaracją i programem LOO zaczęła gorąco popierać je pod znakiem bloku z nami, a niektóre ich oddziały zaczęły już brać udział w operacjach we współdziałaniu z naszymi oddziałami. Tego rodzaju wspólne działania otwierają perspektywy umacniania solidarności z nimi, formowania bardziej trwałego wspólnego frontu.

Oprócz tego, liczni postępowo nastrojeni wyznawcy sekty religijnej Czchondogio w naszym kraju również występują przeciwko projapońskim aktom kliku reakcjonisty Coj Rina i wkroczyły na drogę walki o wspólną sprawę narodu. Witając dziesięciopunktowy program LOO i jej apel, udzielają oni aktywnego poparcia i pomocy anty japońskiej walce zbrojnej, wysłali do nas dziesiątki delegatów, ślubowali walczyć razem z nami na froncie odrodzenia ojczyzny i obecnie udzielają nam materialnego i moralnego poparcia. LOO już dawno przyjęła do swoich organizacji niemało wyznawców Czchondogio w wielu północnych powiatach naszego kraju i z każdym dniem coraz bardziej rozszerza swoje wpływy wśród postępowo nastrojonych wierzących całego kraju.

Tak oto, dzisiaj w antyjapońskiej walce zbrojnej i rozwijającym się pod jej bezpośrednim wpływem ruchem LOO naród koreański widzi świetlaną jutrzeńkę wyzwolenia narodu i śmiało rozwija anty-japońską walkę rewolucyjną, przepełnioną wiarą w zwycięstwo.

Powstała obecnie wewnętrzna i międzynarodowa sytuacja kraju wysuwa przed komunistami koreańskimi aktualne zadania dalszego rozszerzania i rozwijania ruchu JAFN.

W obliczu krachu swojego panowania kolonialnego wywołanego antyjapońską wojną oporu naszego narodu o ocalenie ojczyzny, imperialistyczni agresorzy Japonii mobilizują ogromne kontyngenty sił zbrojnych, wszelkie możliwe środki przemocy i bezprzykładnie wzmagają represje kolonialne oraz wyzysk w stosunku do narodu koreańskiego. Jakby nie wzmagali represji, antyjapońskie nastawienie narodu koreańskiego zwiększa się z każdym dniem, a jego rewolucyjne wystąpienia nabierają coraz większego rozmachu.

W związku z taką sytuacją komuniści koreańscy powinni energicznie walczyć o to, aby doprowadzić do powszechnej mobilizacji szerokich anty japońskich patriotycznych sił całego narodu do walki narodowowyzwoleńczej, działając w ten sposób zgodnie ze wzrostem anty japońskich nastrojów mas.

Aktywizacja ruchu JAFN wysuwa się, jako ważne zadanie również w tym celu, aby rozwinąć rewolucję światową.

W krajach imperialistycznych, takich, jak Japonia, Niemcy, Włochy kroczących obecnie drogą powszechnej faszyzacji, przy dyktaturze faszystów narody straciły wolności demokratyczne, wszystkie prawa polityczne, ruchy rewolucyjne przeżywają poważne trudności. Z każdym dniem niebezpieczeństwo faszyzacji potęguje się w skali ogólnoswiatowej. W tych warunkach komuniści rozwijają ruch antyjapońskiego frontu ludowego, prowadzą aktywną walkę o to, aby zorganizować i zmobilizować do niego szerokie masy ludowe.

Wskutek tego rodzaju sytuacji powinniśmy jeszcze bardziej umocnić JAFN, ponieważ tylko w ten sposób można przyczyniać się do osłabienia zjednoczonych w skali międzynarodowej sił faszyzmu i przyspieszenia zwycięstwa międzynarodowych sił demokratycznych na wszystkich frontach, stworzyć sytuację międzynarodową pomyślną dla rewolucji w naszym kraju.

Wychodząc naprzeciw nowym wymaganiom rozwoju rewolucji, koreańscy komuniści powinni aktywnie walczyć o dalsze pogłębianie i rozwój ruchu JAFN.

Najważniejsze jest przy tym podniesienie bojowości organizacji LOO a jednocześnie rozszerzenie, umocnienie ich szeregów.

W warunkach nieistnienia w naszym kraju partii marksistowsko-leninowskiej LOO jest organizacją jednolitego frontu utworzoną przez komunistów, a jednocześnie silną konspiracyjną organizacją rewolucyjną.

A zatem podniesienie bojowości organizacji LOO, rozszerzenie i umocnienie ich szeregów pozwalają osiągnąć zjednoczenie antyjapońskich sił patriotycznych w skali całego kraju a jednocześnie urzeczywistnić kierowanie przez komunistów ruchem rewolucyjnym w Korei.

W celu dalszego umocnienia ruchu JAFN powinniśmy rozszerzyć sieć jego organizacji w głąb naszego kraju i aktywnie jednoczyć w nim szerokie masy antyjapońskie.

Zwiększając bojowość organizacji LOO, rozumnie stosując elastyczne metody pracy do warunków walki nielegalnej powinniśmy także wszelkimi siłami wzmacniać ich działalność organizacyjno-polityczną. W warunkach najokrutniejszych represji ze strony wroga nie zaleca się nazywać wszystkich organizacji jednakowo; ich nazwy trzeba różnicować w zależności od konkretnej rzeczywistości danej miejscowości, specyfiki i przygotowania każdej warstwy ludności i in. Metody pracy w każdej organizacji powinny także ulegać zmianie zgodnie z konkretnymi warunkami. A zatem, należy uczynić Ligę Odrodzenia Ojczyzny silniejszą masową nielegalną organizacją rewolucyjną, która działa niezawodnie sięgając swymi głębokimi korzeniami do szerokich mas ludowych.

Dla dalszego rozszerzenia i rozwoju ruchu LOO konieczne jest, aby komuniści sprawowali nad nią w pełni kierownictwo. Tylko przy niezawodnym zapewnieniu kierowania przez komunistów ruch JAFN może być od początku do końca prowadzony w interesach klasy robotniczej i wszystkich mas ludowych, rozwijać się zwycięsko na bazie rewolucyjnej strategii i taktyki. Dlatego komuniści w organizacjach LOO powinni zajmować trwałe kierownicze miejsce i sprawować rewolucyjne kierownictwo.

Kierując ruchem JAFN komuniści powinni prawidłowo odróżniać i konsekwentnie przezwyciężać wszelkie tendencje prawicowego i lewicowego odchylenia.

Aby zespolić masy różnych warstw, należy prawidłowo kojarzyć rewolucyjną linię mas z linią klasową. Należy ostrzec zarówno przeciwko tendencji z lewa tych, którzy ulegają przesądom klasowym, skłonni są mieć do czynienia tylko z robotnikami i chłopami, jak i przeciwko tendencji z prawa tych, którzy powołując się na jednolity front, wyciągają ręce do wszystkich bez różnicy. Jeśli będziemy przyjmować do organizacji LOO samych robotników i chłopów, a bojkotować inne warstwy antyjapońskich sił patriotycznych, to będziemy izolować się od licznych mas antyjapońskich, i na odwrót, jeżeli bez sprawdzenia politycznego będziemy przyciągać do LOO, jak popadło, to wpuścimy do naszych szeregów obce elementy wszystkich odcieni.

Dlatego powinniśmy niewzruszenie przestrzegać zasad polegających na tym, aby zdobywać maksimum patriotycznych demokratycznych sił z elementami anty japońskimi, a jednocześnie konsekwentnie izolować projapońskich nikczemników, zdrajców narodu i inne obce, wrogie elementy.

W kierowaniu ruchem JAFN również ważne jest prawidłowe kojarzenie zespolenia i walki wewnątrz jego szeregów.

Wskutek odmienności swoich interesów klasowych antyjapońsko nastrojone masy różnych warstw zajmują różniące się wzajemnie od siebie pozycje i różnie podchodzą do walki antyjapońskiej. Wśród antyjapońsko nastrojonych mas niemało jest i takich warstw, które nienawidząc japońskiego imperializmu, mimo to, wskutek swojej ograniczoności klasowej przejawiają w walce antyjapońskiej niezdecydowanie i wahają się. Jeśli nie położymy kresu dającym się zauważyć wśród tych warstw wahaniom, to nie zdołają one przewyciężyć trudności napotykanym w toku walki, silnie obronić pozycję antyjapońską, posuną się w ostatecznym wyniku do zdrady i wyrządzą rewolucji poważną szkodę.

Dlatego komuniści powinni rozwinąć pryncypialną walkę o przewyciężenie wahań i niezdecydowania dających się zaobserwować w środowisku antyjapońsko nastrojonych mas, a jednocześnie umacniać zwartość z nimi. Tylko wtedy można będzie utrzymać szeregi jednolitego frontu oraz maksymalnie przejawić jego wielką siłę, mimo wzmożonych wojskowych i ideologicznych ataków wroga.

Po trzecie, koreańscy komuniści powinni aktywnie walczyć o umocnienie solidarności z międzynarodowymi siłami rewolucyjnymi.

Umocnienie solidarności z międzynarodowymi siłami rewolucyjnymi, będąc proletariackim internacjonalistycznym obowiązkiem koreańskich komunistów, stanowi ważną gwarancję konsolidacji światowych sił rewolucyjnych, izolacji japońskich imperialistów na arenie międzynarodowej i umacniania naszych sił rewolucyjnych.

Szczególnie dzisiaj, kiedy japońscy imperialiści, okupowali Mandżurię i rozwijają szerokim frontem agresywną wojnę przeciwko Chinom prowadząc zaciekle przygotowania do wojny przeciwko Związkowi Radzieckiemu, obrona Związku Radzieckiego i umocnienie solidarności z rewolucyjnymi siłami Chin są podyktowane aktualnym wymogiem w interesach rozwoju rewolucji światowej i rewolucji w naszym kraju.

Imperializm japoński jest wrogiem narodu koreańskiego, a jednocześnie wrogiem narodu chińskiego. W walce przeciwko wspólnemu wrogowi — imperializmowi japońskiemu tylko konsolidacja bojowej solidarności pomiędzy narodami Korei i Chin, dalsze umacnianie jednolitego antyjapońskiego frontu zdołają zadać japońskiemu imperializmowi bardziej dotkliwy cios polityczny i wojskowy, przyspieszyć zwycięstwo rewolucji w Korei i Chinach.

Wychodząc z tego, od pierwszych dni anty japońskiej walki zbrojnej koreańscy komuniści, silnie zespoliwszy się z siłami anty japońskimi narodu chińskiego, walczyli na jednym froncie, ramię przy ramieniu z nimi i szczególnie dokładali wiele wysiłków do tego, aby ustanowić współdziałanie ze wszystkimi chińskimi oddziałami antyjapońskimi, które mogłyby stać się poważną siłą w wojnie anty- japońskiej.

Chińskie oddziały antyjapońskie są różnorodne. Są wśród nich oddziały antyjapońskie, znajdujące się pod wpływem Komunistycznej Partii Chin, pozostałości oddziałów znajdujących się w przeszłości pod wpływem Kuomintangu, starej armii północno- - wschodniej, które w związku z „wydarzeniem w Mandżurii” podniosły sztandar walki antyjapońskiej o ocalenie ojczyzny, oraz antyjapońskie oddziały zbrojne (Huntsianhuei — Związek Czerwonych Włóczy, Dadaohuei — Związek Wielkich Mieczów), składające się z chłopów-powstańców.

Co się tyczy antyjapońskich oddziałów partyzanckich kierowanych przez chińskich komunistów, to komuniści Korei już dawno sformowali z nimi antyjapońską zjednoczoną armię i rozwijają w całej szerokości wspólną walkę antyjapońską.

Komuniści koreańscy walczyli także wytrwale o sformowanie wspólnego anty japońskiego frontu z „Armią Ocalenia Ojczyzny”, „Armią Samoobrony” składającymi się z resztek oddziałów starej armii północno-wschodniej, oraz z różnorodnymi oddziałami antyjapońskimi zorganizowanymi z chłopów- - powstańców. Zaraz po wydarzeniu z 18 września, zorganizowawszy komitety żołnierzy antyjapońskich i specjalne oddziały, skierowaliśmy pracowników politycznych do „Armii Ocalenia Ojczyzny”, „Armii Samoobrony” i różnych oddziałów antyjapońskich, wszelkimi sposobami podnosiliśmy rolę oddziałów specjalnych i w ten sposób, wytrwale organizowaliśmy i rozwijaliśmy aktywną, pełną poświęcenia walkę. Doprowadziło to do przewyciężenia ich nieustępliwości, niezdecydowania i politycznego nie- uświadomienia, do utworzenia wspólnego frontu.

W wielu walkach, w tym również w walce o zdobycie ośrodka powiatowego Dunnin, Koreańska Armia Ludowo-Rewolucyjna we współdziałaniu z oddziałami antyjapońskimi odnosiła jedno zwycięstwo za drugim, i zadała imperialistom japońskim poważny cios, zademonstrowała zespoloną siłę narodów koreańskiego i chińskiego, przygotowała trwały grunt do wszechstronnego zjednoczenia i wszechstronnego sprzężenia działań z oddziałami antyjapońskimi.

Również w drugiej połowie lat trzydziestych, kiedy główne siły KALR wystąpiły na bazie oporu w górach Pektusan, prowadziliśmy pracę rewolucyjno- wychowawczą wśród wielu oddziałów anty- japońskich, które utraciły wiarę w siebie w obliczu karnych operacji wroga, włączaliśmy ich do zjednoczonej armii anty japońskiej lub pomyślnie przeprowadzaliśmy na wielką skalę operacje we wzajemnym współdziałaniu z nimi (nie tylko kierowaliśmy do nich

kadry pracowników politycznych, lecz, mimo, iż sami przeżywalismy trudności, troszczyliśmy się o zaopatrywanie ich nawet w prowiant, umundurowanie i broń), w ten sposób umacnialiśmy ich bojowego ducha i wiarę w zwycięstwo, dążąc do ich aktywnego włączenia się do frontu antyjapońskiego.

Niemniej jednak niektórzy ograniczeni ludzie spośród nas dotychczas nie organizują pracy nad urzeczywistnianiem wspólnego frontu z oddziałami antyjapońskimi. Jeśli nie potrafimy zorganizować pracy z nimi, to mogą one nie oparłszy się bezwzględnemu naciskowi wroga, ulec wahaniom, kapitulancie, zdradzie, lub przekształcić się w rozbójników. Dlatego powinniśmy konsolidować wspólny front ze wszystkimi oddziałami antyjapońskimi, nie lekceważąc nawet tych, którzy stanowią wahającą się niekonsekwentną siłę, z inicjatywą poprowadzić ich za sobą i osiągnąć dalszy rozwój wojny antyjapońskiej, tak aby maksymalnie izolować japońskich imperialistów i wykuwać nasze antyjapońskie siły zbrojne.

W pracy z chińskimi oddziałami antyjapońskimi będziemy również w przyszłości przestrzegać zasady polegającej na tym, aby zamiast kapitulowania przed imperialistami japońskimi kontynuowały one walkę, wysoko wznosząc sztandar walki antyjapońskiej o ocalenie ojczyzny i pokrywały wydatki wojenne w drodze konfiskaty majątków Japończyków, chińskich projapońskich obszarników i agentów nie czyniąc zamachu na interesy narodu.

Na bazie niezmiennego umacniania zwartości z komunistami chińskimi powinniśmy zespolic się ze wszystkimi oddziałami antyjapońskimi, zespolic się ze wszystkimi rewolucyjnymi siłami Chin i w ten sposób stworzyć jeszcze szerszy jednolity antyjapoński front koreańsko-chiński.

W dziedzinie umacniania solidarności z międzynarodowymi siłami rewolucyjnymi ważna jest także obrona Związku Radzieckiego — ojczyzny proletariuszy całego świata.

Związek Radziecki, jako stworzone przez Lenina pierwsze państwo socjalistyczne, jako pierwsze państwo dyktatury proletariatu, broniące prawdziwych interesów robotników i chłopów, stanowi pierwszy przykład triumfu marksizmu-leninizmu i wielką ostoję międzynarodowej klasy robotniczej.

Obrona wielkiego Związku Radzieckiego jest internacjonalistycznym obowiązkiem klasy robotniczej wszystkich krajów. Rewolucja w każdym kraju rozwija się i broni w bojowym zespole i solidarności z międzynarodową klasą robotniczą. Dzisiaj wzrost potęgi państwa socjalistycznego — Związku Radzieckiego jest ogromnym natchnieniem dla klasy robotniczej i uciskanych narodów całego świata, walczących przeciwko cudzoziemskiemu imperializmowi i własnym klasom rządzącym. Dlatego powinniśmy walczyć w obronie Związku Radzieckiego, pierwszego i jedyne w świecie państwa proletariuszy, broniąc tym

samym rewolucji światowej i stwarzając korzystniejszą dla rewolucji koreańskiej sytuację międzynarodową.

Wysoko wznosząc również w przyszłości hasło „Obronimy orężem Związek Radziecki!” powinniśmy utrzymywać japońskich imperialistów w stałym drzeniu, zadając im nieustanne ciosy z tyłu, i na każdym kroku torpedować agresywne knowania japońskiego imperializmu przeciwko Związkowi Radzieckiemu.

Wysoko wznosząc sztandar proletariackiego internacjonalizmu, również w przyszłości, stosownie do nowej sytuacji powinniśmy aktywnie bronić Związku Radzieckiego, umacniać jednolity front antyjapoński z narodem chińskim, osiągnąć dalszą konsolidację solidarności z międzynarodową klasą robotniczą i uciskanymi narodami kolonii, skierować w ten sposób ostre ataki przeciwko głównemu wrogowi narodu koreańskiego — japońskiemu imperialistycznemu agresorowi i pokrzyżować nikczemny zamiar japońskiego imperializmu o panowaniu azjatyckim.

Po czwarte, komuniści koreańscy są powołani do prowadzenia aktywnej walki o utworzenie w naszym kraju rewolucyjnej partii marksistowsko-leninowskiej.

Marksistowsko-leninowska partia jest przodującym oddziałem klasy robotniczej, sztabem rewolucji. Tylko posiadając partię klasy robotniczej, możemy zespalać szerokie, zainteresowane w rewolucji masy ludowe, pomyślnie organizować i mobilizować je do walki rewolucyjnej, prowadzić je do zwycięstwa stosując prawidłową strategię i taktykę.

Ruch komunistyczny w naszym kraju rozwinął się wcześniej pod wpływem Październikowej Rewolucji Socjalistycznej i w 1925 roku powstała po raz pierwszy partia komunistyczna.

Masy pracujące naszego kraju, cierpiące przez długie lata w kleszczach kolonialnego panowania japońskiego imperializmu i feudalnego ucisku, powitały powstanie Komunistycznej Partii Korei, powołanej do walki w obronie interesów klasy nie posiadającej i pokładali w niej wielkie oczekiwania, nadzieje. Jednakże wskutek swojej istotnej słabości i ograniczoności Komunistyczna Partia Korei nie zdołała spełnić oczekiwań i nadziei narodu koreańskiego.

Utworzona w 1925 roku Komunistyczna Partia Korei nie sięgała swymi korzeniami w głąb szerokich mas, przede wszystkim klasy robotniczej, składała się głównie z nietrwałej pod względem pozycji klasowej inteligencji burżuazyjnej i drobnomieszczańskiej, modnych marksistów. Co więcej, wskutek sekciarskiej walki prowadzonej przez elementy frakcyjne, które przeniknęły do kierownictwa, o „hegemonię” partia nie była w stanie zapewnić jedności swoich szeregów. W rezultacie, po trzech latach od momentu swego utworzenia Komunistyczna Partia Korei została rozwiązana, nie zdoławszy uporać się z represjami ze strony japońskiego imperializmu i dywersyjną działalnością frakcjonistów.

W takiej sytuacji przed komunistami Korei stało niezmiennie pilne zadanie — utworzenia rewolucyjnej marksistowsko-leninowskiej partii, mając jako zwierciadło poważne nauki wpływające z ruchu komunistycznego w latach dwudziestych.

Jednakże nie można utworzyć rewolucyjnej partii w podobny sposób jak byli frakcyjniści, którzy zebrawszy kilku komunistów, sfabrykowali „centralny ośrodek partii” i obwieścili o utworzeniu partii bez jakiegokolwiek przygotowania ideowo-organizacyjnego.

Aby utworzyć rewolucyjną partię marksistowsko-leninowską trzeba przede wszystkim stworzyć trwałą podstawę ideowo-organizacyjną.

Osiągnęliśmy już niemało sukcesów w wytrwałej walce o utworzenie ideowo- organizacyjnej podstawy dla utworzenia partii.

Chociaż nie został proklamowany centralny ośrodek partii utworzyliśmy już organizacje partyjne i mające różne formy nielegalne organizacje rewolucyjne w jednostkach Koreańskiej Armii Ludowo-Rewolucyjnej, wśród robotników i chłopów w kraju i za jego granicami, realizujemy jednolite kierownictwo nad nimi. W obecnym czasie w jednostkach Armii Ludowo-Rewolucyjnej ustanowiony został system kierowania organizacjami partyjnymi, oparty na zasadach demokratycznego centralizmu, prowadzi się regularne życie partyjno-organizacyjne. Utworzono organizacje partyjne i w szerokim kręgu robotników i chłopów przybrzeżnych rejonów rzek Tumangan i Amnokkan realizuje się jednolite kierowanie nimi. W szczególności, wewnątrz kraju, zgodnie z kursem na prowadzenie przygotowań do utworzenia partii z pozycji samodzielnej aktywnie rozwija się walka o stworzenie organizacji partii komunistycznej i osiągnięto już znaczne sukcesy.

Oprócz tego, w ciągu ubiegłych kilku lat w czasie walki zbrojnej i w toku praktycznej nielegalnej walki rewolucyjnej wychowaliśmy na komunistów najlepszych synów i córki ludu pracującego, przede wszystkim robotników, chłopów, i tym samym uzyskaliśmy szkielet organizacyjny dla utworzenia partii.

Obok tego w wyniku energicznej walki o przezwyciężenie sekciarstwa, tego dziedzictwa ruchu komunistycznego z lat dwudziestych, dzisiaj w zasadzie oczyściliśmy swoje szeregi z frakcyjności, osiągnęliśmy zwartość szeregów rewolucyjnych, jedność idei i woli w nich.

Opierając się na takich sukcesach osiągniętych w minionym okresie, koreańscy komuniści powinni starać się jak można najszybciej utworzyć partię marksistowsko-leninowską w drodze dalszego intensywnego rozwijania w skali całego kraju ideowo- -organizacyjnego przygotowania do stworzenia partii.

Ważne zadanie komunistów koreańskich w pracy przygotowawczej do utworzenia partii polega na następującym.

Po pierwsze, rozszerzać organizacje partyjne w oddziałach KALR, w organizacjach Ligi Odrodzenia Ojczyzny, Antyjapońskiego Związku Młodzieży oraz w innych rewolucyjnych organizacjach masowych wewnątrz kraju, rejonów przybrzeżnych rzek Tumangan i Amnokgan, objąć komunistów jednolitym systemem organizacyjnym i doprowadzić do bojowego zahartowania ich za pomocą życia partyjno-organizacyjnego.

W warunkach kiedy sformowany został niewzruszony ośrodek kierowniczy rewolucji koreańskiej, wychowana masa komunistów nowego pokolenia i kiedy Liga Odrodzenia Ojczyzny oraz różne inne organizacje rewolucyjne zapuściły korzenie w gęszczu szerokich mas, rozszerzenie organizacji partyjnych i zespolenie komunistów w jedną całość wysuwają się jako dojrzałe zadanie. Dopiero w wypadku pomyślnego rozwiązania tego zadania organizacja partyjna zdoła głęboko zapuścić korzenie w gęszcz mas, przede wszystkim robotników i chłopów, na tej podstawie niezawodnie zapewnić jednolite kierownictwo rewolucją koreańską.

Kierując się konsekwentnie zasadą samodzielności w przygotowywaniu utworzenia partii, powinniśmy organizować komórki partyjne i grupy we wszystkich ogniwach i we wszystkich rejonach, gdzie tylko jest to możliwe, jednoczyć organizacyjnie wszystkich komunistów. W szczególności, w ważnych rejonach przemysłowych, w rolniczych i rybackich osiedlach wewnątrz naszego kraju należy przygotować rewolucyjne kierownicze jądro, rozszerzyć na zasadach niezależnych sieć organizacji LOO i na tej podstawie organizować grupy i komórki partyjne wśród robotników i chłopów, objąć ich jednolitym systemem organizacyjnym.

W świetle historycznych nauk ruchu komunistycznego wczesnego okresu należy silnie realizować kurs zmierzający do tego, aby budować organizacje partyjne od dołu do góry. Dopiero wówczas na bazie klasowego przebudzenia szerokich mas pracujących można będzie przyjmować do partii zahartowane i przygotowane w walce przodujące elementy — wychodźców ze środowiska robotników i chłopów, stworzyć najbardziej rewolucyjną bojową partię mającą niewzruszony masowy fundament.

Organizacje partyjne w oddziałach Armii Ludowo-Rewolucyjnej i we wszystkich rejonach powinny ściśle przestrzegać zasady demokratycznego centralizmu w całej swojej działalności i osiągać dalszy i wzrost swojej siły bojowej i roli awangardowej.

Członkowie partii powinni sumiennie uczestniczyć w życiu partyjno- organizacyjnym i poprzez praktyczną walkę przeobrażać się na nieugiętych żołnierzy rewolucji, komunistów.

Po drugie, w praktyce walki rewolucyjnej na szeroką skalę wychowywać czyniąc rewolucyjnym jądrem najlepsze elementy — wychodźców ze środowiska robotników i chłopów i dzięki temu przygotować niezawodny kościec organizacyjny dla utworzenia partii.

W świetle gorzkich nauk wczesnego ruchu komunistycznego w naszym kraju przygotowanie kośćca organizacyjnego dla utworzenia partii z rewolucyjnych aktywistów-wychodźców spośród robotników i chłopów jest kardynalnym zagadnieniem dla umocnienia i rozwoju przyszłej partii.

Powinniśmy aktywnie przyjmować najlepszych synów i córki robotników i chłopów w szeregi Armii Ludowo-Rewolucyjnej, w ogniu walki zbrojnej wychowywać ich na bezgranicznie oddanych rewolucji komunistycznych aktywistów, organizacyjny kościec partii, przyjmować do organizacji partyjnych ludzi przygotowanych pod względem politycznym, którzy nabrali bojowego hartu w nielegalnej pracy rewolucyjnej, wychowywać ich na rdzeń rewolucyjny.

Konieczne jest także zespolenie rewolucyjnych robotników, chłopów, szerokich mas nastrojonych anty japońsko w takich organizacjach masowych jak Liga Odrodzenia Ojczyzny, Antyjapoński Związek Młodzieży, Towarzystwo Antyjapońskie, Towarzystwo Kobiet i inne, wychowanie ich na płomiennych komunistów poprzez praktyczną walkę przeciwko japońskim imperialistom.

Po trzecie, nie wolno dopuścić do przenikania sekciarstwa do organizacji partyjnych i rewolucyjnych za pomocą konsekwentnej walki przeciwko frakcyjności i tym samym osiągnąć absolutną czystość szeregów komunistów, jedność idei i woli w nich.

Bez konsekwentnego wykorzenienia sekciarstwa nie do pomyślenia jest nierozzerwalne zespolenie komunistów oraz jedność idei, woli i działania, opierająca się na jednej linii, strategii i taktyce rewolucji koreańskiej, nie do pomyślenia jest realizacja historycznego dzieła utworzenia partii.

W naszym kraju sekciarstwo powstało z winy inteligencji-wychodźców ze środowiska burżuazji, drobnej burżuazji i zrujnowanych janbanów, którzy przeniknęli do szeregów ruchu robotniczego pod maską marksizmu, płynąc z prądem ruchu rewolucyjnego, przeżywającego wzrost pod wpływem Październikowej Rewolucji Socjalistycznej.

Frakcjonści w słowach zabiegali o komunizm i wrzaskliwie głośno mówili o wyzwoleniu klasy robotniczej, w praktyce zaś wykorzystywali ruch robotniczy jako narzędzie do zaspokajania swoich ambicji, karierowiczowskiego celu, niedobrych roszczeń politycznych.

Od pierwszych dni przenikania do szeregów ruchu robotniczego frakcjonści, to rozpraszając się, to gromadząc w sekciarskim celu w grupki w rodzaju „partii pięciu osób”, „frakcji trzech osób”, klecili Chwajopcha, Emelpcha, Sosanpcha i tym podobne ugrupowania; bez żadnych założeń politycznych i uzasadnienia teoretycznego kontynuowali walkę frakcyjną o rozszerzenie sfery wpływów swojej grupy, zdobycie „hegemonii” i tym samym zniszczyli partię.

Również po rozwiązaniu partii nie przerywały one waśni frakcyjnej, którą kontynuowały pod hasłem „odrodzenia partii”, przedostawszy się nawet do Mandżurii.

Wzniciwszy awanturniczo-ślepe „powstanie 30 maja” w celu rozszerzenia sfery oddziaływania swojej grupy i zaspokojenia swoich ambicji, karierowiczowskich roszczeń, elementy sekciarskie ujawniły nielegalne organizacje rewolucyjne, złożyły w ofierze licznych komunistów i rewolucyjne masy, wyrządzając tym samym ogromną szkodę ruchowi komunistycznemu w naszym kraju. Co więcej, pod egidą nacjonal-szowinistów, frakcyjniści reprezentujący czołobitność nadużywali walki przeciwko „Minsendan” do swoich sekciarskich celów, poświęcili masę najlepszych komunistów i rewolucjonistów, doprowadzili do osłabienia jedności i zwartości szeregów rewolucyjnych, wywołując w nich zatargi, konflikty, brak zaufania. W ten sposób popełniali oni najcięższe przestępstwa.

Gdybyśmy nie zdołali w porę naprawić błędów lewicowego odchylenia w walce przeciwko „Minsendan” za pomocą pryncypialnej walki z frakcjonistami reprezentującymi czołobitność i nacjonal-szowinistami, to w ruchu komunistycznym i rewolucyjnym powstałaby poważna sytuacja nie do naprawienia.

Dzisiaj w zasadzie oczyściliśmy swoje szeregi z frakcyjności, jednakże stare elementy frakcyjne, które przekształciły się w nacjonal-reformistów, agentów japońskich imperialistów uciekają się do wszelkich możliwych knowań w celu podważenia szeregów komunistów od wewnątrz.

Dlatego naszym pierwszym obowiązkiem jest konsekwentne doprowadzenie do świadomości członków partii, żołnierzy Armii Ludowo-Rewolucyjnej, szerokich mas rewolucyjnych przestępczego charakteru frakcjonistów reprezentujących czołobitność, wyrządzających ogromną szkodę ruchowi komunistycznemu i rewolucyjnemu w naszym kraju oraz osiągnąć to, aby zawsze z największą czujnością i nienawiścią klasową udaremniali oni przenikanie sekciarstwa, w odpowiednim czasie wykrywali i krzyżowali destrukcyjno-dywersyjne akty podejmowane przez frakcjonistów reprezentujących czołobitność.

Jednocześnie konieczne jest uzbrojenie wszystkich członków partii i żołnierzy Armii Ludowo-Rewolucyjnej w marksizm-leninizm, linię, strategię i taktykę rewolucji koreańskiej i tym samym zapewnić jedność idei, woli i działania we wszystkich szeregach.

Tylko tą drogą zdołamy niezawodnie obronić czystość i zwartość szeregów komunistów, jedność idei i woli w nich, przygotować niezachwianą ideowo- - organizacyjną podstawę dla utworzenia partii.

Komuniści Korei powinni wiarą i prawdą wykonać przedstawione wyżej podstawowe zadania w pracy nad przygotowaniem utworzenia partii i tym samym jak można najszybciej

urzeczywistnić historyczne dzieło utworzenia rewolucyjnej marksistowsko-leninowskiej partii.

* * *

Po to, aby pomyślnie wykonać postawione przed sobą zadania rewolucyjne, komuniści koreańscy powinni przede wszystkim niezachwianie przestrzegać samodzielnej pozycji.

Samodzielna pozycja — to zasadnicza pozycja komunistów, którzy, wierząc w siły narodu swego kraju, dążą z poczuciem odpowiedzialności do doprowadzenia do końca własnymi siłami rewolucji w swoim kraju. Tylko nieugięcie przestrzegając samodzielnej pozycji w walce rewolucyjnej, można opracować, konsekwentnie obronić i wcielić w życie odpowiadającą rzeczywistości swojego kraju rewolucyjną linię i kurs, przy wszelkich trudnościach i próbach walczyć do końca w imię rewolucji w swoim kraju.

Gospodarzem rewolucji koreańskiej jest naród koreański, koreańscy komuniści. Rewolucja koreańska powinna być przeprowadzona przez naród koreański pod kierownictwem koreańskich komunistów.

Nie powinniśmy zapominać gorzkich nauk czasów minionych kiedy wskutek czołobitności frakcjonistów ruch komunistyczny i rewolucyjny naszego kraju poniósł bezlitosną stratę, przeżywając wiele perypetii.

Koreańscy komuniści powinni rozwinąć walkę rewolucyjną zgodnie ze swoimi przekonaniem, silnie wykuwać własne siły rewolucyjne i opierając się konsekwentnie na nich, poprowadzić rewolucję koreańską do zwycięstwa.

Rewolucja w każdym kraju stanowi ogniwo w łańcuchu rewolucji światowej i jej część składową. Rewolucja w każdym kraju dokonuje się przy silnym poparciu ze strony międzynarodowych sił rewolucyjnych a na aktywnej walce o zwycięstwo rewolucji światowej polega internacjonalistyczny obowiązek komunistów każdego kraju.

Dla naszej walki narodowowyzwoleńczej przeciwko wojskowo-feudalnym japońskim agresorom imperialistycznym, sprzymierzonym ze światowym imperializmem najważniejsze jest silne poparcie ze strony międzynarodowych sił antyimperialistycznych.

Jednakże bez względu na to, jak ogromne byłoby poparcie ze strony międzynarodowych sił rewolucyjnych, koreańscy komuniści powinni opracowywać odpowiadające rzeczywistości naszego kraju linię rewolucyjną, strategię i taktykę i na tej podstawie umacniać własne siły rewolucyjne, inaczej bowiem nie można uwieńczyć rewolucji koreańskiej zwycięstwem.

W przyszłości koreańscy komuniści dążąc do dalszej konsolidacji solidarności z międzynarodowymi siłami rewolucyjnymi przeciwstawią się czołobitności, prawicowemu i lewicowemu oportunizmowi, z nieugiętej samodzielnej pozycji będą przewodzić rewolucji koreańskiej i tym samym niechybnie urzeczywistnią historyczne dzieło wyzwolenia narodowego.

Komunistom Korei, nieugięcie walczącym niosąc wysoko sztandar rewolucji koreańskiej przypadnie niechybnie zwycięstwo i chwała.

Niech żyje rewolucja koreańska!

Niech żyje rewolucja światowa!